

30 M A I 06

Η βία κατά των γυναικών: Από τη Λογοτεχνία στην πραγματικότητα

Από την Άννα Κανέλλου

Βία εναντίον κάθε ανθρώπου ή ομάδας που είναι ανίσχυρη ή παρουσιάζει διαφορετικότητα από τα υπόλοιπα μέλη ή τις άλλες ομάδες είναι κάτι που ακούμε ολοένα και συχνότερα.

Η βία ορίζεται σύμφωνα με το λεξικό του Γ.Μπαμπινιώτη ως "άσκηση σωματικής ή άλλης δύναμης ή χρησιμοποίηση απειλών με σκοπό την επιβολή της θελήσεως κάποιου".

Η έννοια της βίας έχει συνδεθεί με τη μη αποδεκτή, μη ελεγχόμενη και παράνομη συμπεριφορά του ατόμου. Αποτελεί παράβαση τόσο της σωματικής όσο και της ψυχικής ακεραιότητας επεκτείνοντας έτσι το εύρος της πέρα από το σωματικό στον ψυχικό τραυματισμό.

Σύμφωνα με έρευνες που έχουν

κάποια ιστορική ανδρομική από τα αρχαία χρόνια, όπως θα περίμενε κανείς, και θα ήταν πολύ ενδιαφέρον, αλλά θα προσπαθήσουμε να διαπιστώσουμε την ύπαρξη του φαινομένου μέσα από κάποια κείμενα της Νεοελληνικής λογοτεχνίας που διδαχθήκαμε ήδη από τα γυμνασιακά μας χρόνια. Στη συνέχεια θα κάνουμε μια σύντομη αναφορά σε βασικές κατά την άποψή μας πτυχές του θέματος. Χρόνια, λοιπόν, γνωρίζαμε τη γυναίκα ως αδύναμο φύλο, έρμαιο των διάφορων αντιλήψεων. Κάπως έτσι τη γνωρίσαμε και μέσα από τα αναγνώσματά μας. Για παράδειγμα, ο πόθος της γυναίκας να αποκτήσει αρσενικό παιδί την κάνει να πάρει το σερνικοβότανο που της πούλησε ο Ζηπιάνος του Α.Καρκαβίτσα, και οδηγείται στην καταστροφή. Άμεσα μπορεί να μην αντιμετωπίζει πάντα τη βία, όμως παραμένει η φτωχή αγωνίστρια της ζωής χωρίς καμιά αναγνώριση στα διηγήματα του Παπαδιαμάντη. Είναι η γυναίκα που βιώνει την έχθρα της πεθεράς της, που επιχειρεί να τη δηλητηριάσει επειδή δεν της έχει χαρίσει εγγόνια. Βάζοντας όμως η

κοινωνικό περίγυρο επειδή οι ορφανές αδερφές τόλμησαν να σηκώσουν το βλέμμα σε άνδρα τις έκανε να μαραζώσουν ζώντας κλεισμένες στο ερειπωμένο σπίτι τους μέχρι το θάνατό τους. (Κ. Χατζόπουλος, Πύργος του Ακροπόταμου).

Στη συνέχεια στο διήγημα του

Κωνσταντίνου Θεοτόκη (Η Τιμή και το Χρήμα) γνωρίσαμε τη νέα γυναίκα, την κόρη, κρυμμένη στη σκιά της οικογένειας. Το παραμικρό βλέμμα της Ρήνης στον Ανδρέα αποτελεί προσβολή. Η μάνα της κοπέλας, θύμα

κι αυτή της ζωής, δέσμια του χρήματος που κερδίζει με μεγάλο μόχθο αρνείται να δώσει την προίκα που ζητά ο γαμπρός για να παντρευτεί η κόρη της. Το τέλος της ιστορίας αναπόφευκτα οδυνηρό. Η μάνα αποπειράται να σκοτώσει το γαμπρό. Η κόρη όμως έχει γνωρίσει τον έρωτα, το σκληρό πρόσωπο της ζωής και την απογοήτευση.

Η γυναίκα σε οποιαδήποτε φάση της ζωής της: μικρή κοπέλα, έφηβη, νέα σε ηλικία γάμου, ενήλικη, αργότερα μητέρα ή πεθερά γίνεται παντού ένα δραματικό πρόσωπο. Είναι το θύμα της ζωής, της προκατάληψης, της άγνοιας, της φτώχειας, της αμορφωσίας, της ίδιας της της οικογένειας, της ίδιας της κοινωνίας.

Αυτά είναι μερικά ενδεικτικά παραδείγματα από κείμενα κυρίως της Β' Λυκείου. Μας φαντάζουν μακρινά. Δεν φανταζόμαστε ότι μπορεί να συμβαίνουν και στις μέρες μας. Αλλωστε η πρόοδος η τεχνολογική - κοινωνική - οικονομική ανάπτυξη των κοινωνιών είναι αποτρεπτικός παράγοντας σε αυτό το φαινόμενο. Και όμως. Η σύγχρονη πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Πώς εμφανίζεται το φαινόμενο της βίας

Το φαινόμενο της βίας κατά των γυναικών, διαπιστώνεται ότι δεν εμφανίζεται τυχαία ή περιπτώσια αλλά σχετίζεται άμεσα με τις σχέσεις εξουσίας ανάμεσα στα δύο φύλα, τους στερεοτυπικούς ρόλους των δύο φύλων Στην ελληνική κοινωνία η υποδεέστερη θέση της γυναίκας θεμελιώνεται και στηρίζεται στις παραδοσιακές κοινωνικές δομές, αλλά και σε αντιλήψεις και νοοτροπίες βαθιά ριζωμένες στους ανθρώπους. Γενικότερα άλλα αίτια θεωρούνται συνήθως το χαμηλό μορφωτικό και κοινωνικοοικονομικό επίπεδο σε μια χώρα ή οι ιδιαίτερες θρησκευτικές αντιλήψεις σε κάθε κοινωνία.

Αυτό όσον αφορά τα βαθύτερα αίτια που οδηγούν μία κοινωνία να χρησιμοποιεί βία εναντίον των μελών της. Η αναζήτηση μορφών βίας κατά των γυναικών όμως δεν είναι εύκολη υπόθεση. Εκτός από τις πλέον συνηθισμένες της μορφές (σωματική, ψυχολογική, σεξουαλική) το φαινόμενο αυτό διαπερνά όλα τα κοινωνικά στρώματα όλες τις εθνικότητες. Πώς καταλήγει όμως κάποια γυναίκα απλά εκεί.

Η βία ξεκινά από την οικογένεια

Η κακοποίηση γυναικών αναφέρεται στην άσκηση σωματικής, ψυχικής, οικονομικής ή σεξουαλικής βίας σε μια γυναίκα από το σύζυγο ή τον ερωτικό σύντροφο, νυν ή πρώην, με στόχο την επιβολή ελέγχου. Ο όρος συμπεριλαμβάνει επομένως και το βίσιμο στο ζευγάρι με ή χωρίς γάμο. Ο ευρύτερος όρος "κακοποίηση γυναικών στην οικογένεια" αναφέρεται επιπλέον στην άσκηση βίας σε μια γυναίκα από πατέρα ή αδερφό ή άλλο συγγενικό πρόσωπο, αλλά και στην άσκηση βίας σε ηλικιωμένες γυναίκες από τα παιδιά τους. Η οικογενειακή βία είναι μια από τις πιο κακοήθεις καταπατήσεις των ανθρωπίνων

δικαιωμάτων επειδή διαπράττεται όχι από ξένους αλλά από μέλη της οικογένειας, ανθρώπους εμπιστοσύνης. Είναι απλωμένη σε όλο τον κόσμο, έχοντας επιπτώσεις στη φυσική και συναισθηματική υγεία γυναικών και παιδιών απειλώντας την οικονομική τους ασφάλεια και υπονομεύοντας την

Στον ΚΑΝΑΔΑ Το 29% των γυναικών ανέφεραν ότι υπήρξαν θύματα άσκησης σωματικής βίας από τον τωρινό ή πρώην σύντροφο τους ηλικίας 16 και μετά. Στις ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ το 28% των γυναικών ανέφεραν τουλάχιστον ένα περιστατικό φυσικής βίας από μέρους του συντρόφου τους. Στην ΑΙΓΥΠΤΟ, ποσοστό 35% των γυναικών ανέφεραν ότι έχουν χτυπηθεί από τους συζύγους τους σε κάποια στιγμή του έγγαμου βίου τους. Στο ΙΣΡΑΗΛ το 32% των γυναικών ανέφεραν τουλάχιστον ένα περιστατικό φυσικής βίας από το σύντροφό τους. Στον ΚΕΝΥΑ το 42% των 612 γυναικών που συμμετείχαν στην έρευνα σε μια περιφέρεια ανέφεραν ότι συνεχώς χτυπιούνται από τους άντρες τους και το υπόλοιπο 58% ότι χτυπιούνται συχνά ή μερικές φορές.

αυτοεκτίμησή τους και την δυνατότητα για ομαλή κοινωνική ανάπτυξη. Μερικά ενδεικτικά στατιστικά στοιχεία επιβεβαιώνουν ότι το φαινόμενο παρουσιάζεται τόσο σε ανεπτυγμένες όσο και σε λιγότερο αναπτυγμένες χώρες.

Το κέρδος οδηγεί σε αποτρόπαιες πράξεις

Η διακίνηση και η εμπορία ανθρώπων, το trafficking, όπως έχει διεθνώς επικρατήσει ο όρος από το 1990, είναι ένα ακόμη φαινόμενο βίας, παγκόσμιο και συγχρόνως πολύ παλιό. Πρόκειται για στρατολόγηση, μεταφορά, μεταβίβαση, υπόθαλψη ή παραλαβή

προσώπων με την απειλή ή τη χρήση βίας ή άλλης μορφής εξαναγκασμού, την απαγωγή, το δόλο, την απάτη, την κατάχρηση εξουσίας έναντι αμοιβής επί ατόμων που βρίσκονται σε ευάλωτη κατάσταση, με σκοπό την εκμετάλλευση για εκπόρνευση ή άλλη μορφή σεξουαλικής εκμετάλλευσης, την καταναγκαστική εργασία ή υπηρεσίες, τη δουλεία ή την αφαίρεση οργάνων.

Θα ήταν ενδιαφέρουσα κάθε έρευνα για το θέμα αυτό. Πάντως και στις πολιτισμένες κοινωνίες μας το 35,2% των Ευρωπαίων θεωρούν τη βία και ειδικότερα τη βία μέσα στην οικογένεια, μη αποδεκτή, αλλά όχι πάντα ποινικά κολάσιμη, ενώ μία στις 5 γυναίκες στην ΕΕ έχει υπάρξει θύμα ξυλοδαρμού, τουλάχιστον μία φορά στη ζωή της από το σύζυγο ή τον σύντροφό της. Το 1/3 των γυναικών που φτάνει στα επείγοντα περιστατικά των νοσοκομείων είναι θύματα ενδοοικογενειακής βίας, 1 στις 2 δολοφονημένες γυναίκες κάθε χρόνο σκοτώνεται από τον τωρινό ή τον πρώην σύντροφό της. Στατιστικές του Ευρωβαρόμετρου που σοκάρισαν.

Για ποιους λόγους οι κακοποιημένες γυναίκες ανέχονται τη βίαιη συμπεριφορά των συζύγων τους.

Οι περισσότερες κακοποιημένες γυναίκες πιστεύουν ότι αν σύζυγοι και κάποιες από αυτές ως μητέρες θα πρέπει να αποκαταστήσουν τη σχέση με το σύζυγό τους και να διατηρήσουν τη συνοχή και τη ζωή της οικογένειάς τους με κάθε κόστος. Με τη σκέψη αυτή δικαιολογούν

την κακοποίηση που βιώνουν πιστεύοντας ότι σύντομα θα αλλάξει η συμπεριφορά των συζύγων. Σε έρευνα που έγινε, γυναίκες αποκάλεσαν πως απέδιδαν τη βίαιη συμπεριφορά των συζύγων τους στην

πιθανότητα ότι ίσως να μην ήταν οι ίδιες σωστές στους ρόλους τους ως σύζυγοι, κατά συνέπεια αισθάνονταν ενοχές και έτσι έπαιρναν όλη την ευθύνη πάνω τους. Σαν αποτέλεσμα της προσπάθειας αυτής, είναι οι ίδιες να προσεαρμόσουν τη ζωή τους στις επιθυμίες και απαιτήσεις του συζύγου.

Ένας άλλος λόγος που έκανε τις γυναίκες να υπομένουν χρόνια την κακοποίηση, να σιωπούν και να μην αποκαλύπτουν το δράμα τους, είναι τα παιδιά. Νόμιζαν πως ότι προβλήματα υπάρχουν στο γάμο τους, θα έπρεπε να έχουν υπομονή και να είναι υπάκουες για το χατίρι των παιδιών.

Δράσεις που έχουν υλοποιηθεί στην Ελλάδα.

Η 25η Νοεμβρίου έχει οριστεί διεθνώς ως Παγκόσμια ημέρα κατά της βίας εναντίον των γυναικών. Η ελληνική νομοθεσία εντάσσει αυτή τη μορφή της βίας στις διατάξεις για τα εγκλήματα κατά της ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, κατά της προσωπικής ελευθερίας, της τιμής και της προσωπικότητας, καθώς και για τα εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας.

Ειδικότερα για το έγκλημα του βιασμού το 1984 τροποποιήθηκε ο Ποινικός Κώδικας [Ν.1419/1984] και το έγκλημα του βιασμού διώκεται αυτεπάγγελτα.

Σχετικά με το έγκλημα της σεξουαλικής παρενόχλησης στους χώρους εργασίας αν και η ελληνική νομοθεσία δεν περιλαμβάνει ειδικές διατάξεις, προστατεύει τις γυναίκες με γενικές Το Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης μέσα στο πλαίσιο των αποφάσεων του Ο.Η.Ε, και λαμβάνοντας υπόψη ότι στη βάση της δόμησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων υπάρχει η θεμελιώδης αρχή σύμφωνα με την οποία όλοι οι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες έχουν ίση αξία και αξιοπρέπεια, έχει υλοποιήσει μέχρι σήμερα μια σειρά από δράσεις που περιλαμβάνουν: Πανελλαδική εκστρατεία ενημέρωσης για τη βία κατά των γυναικών, Σύσταση διυπουργικής επιτροπής για τη βία κατά των γυναικών σε συνεργασία με τα Υπουργεία Δημόσιας Τάξης Υγείας και Πρόνοιας και Δικαιοσύνης. Σεμινάρια επιμόρφωσης αστυνομικών που χειρίζονται περιστατικά κακοποιημένων γυναικών, δικαστικών και κοινωνικών λειτουργών. Δημιουργία Περιφερειακών Επιτροπών Ισότητας, και Πλαίσια των Τοπικών Συμβουλίων Πρόληψης Εγκληματικότητας με άτομα ευαίσθητα σε ζητήματα άσκησης βίας κατά των γυναικών.

Το δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Υποστήριξης-τηλεφωνική γραμμή 1037 είναι το δίκτυο προστασίας το οποίο βασίζεται στη αρχή της κοινωνικής αλληλεγγύης. Στόχοι του δικτύου 1037 είναι να βοηθήσει μη οργανωμένες ομάδες πληθυσμού. Μεταξύ των παροχών που μπορούν να αξιοποιηθούν, ως μέσα επίτευξης του στόχου είναι προσωρινή στέγαση σε ξενώνες και φιλοξενία και φροντίδα για σίτιση, ατομική υγιεινή και καθαριότητα, ατομικό ιματισμό κ.α. Επίσης ένας μεγάλος αριθμός σωματείων Ενώσεων και γυναικείων οργανώσεων ασχολείται με το θέμα και παρεμβαίνει άμεσα σε καταγγελίες που γίνονται από τα θύματα των επιθέσεων.

Θα ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέρον να αναφερθούν δράσεις που έχουν αναλάβει διεθνείς οργανισμοί για το σχετικό θέμα. Θα ήταν επίσης παρήγορο αν επίσημα στατιστικά δεδομένα παρουσίαζαν ύφεση του φαινομένου τόσο στη χώρα μας όσο και διεθνώς.

γίνει κατά καιρούς το φαινόμενο της βίας κατά των γυναικών εμφανίστηκε πριν από 4000 χρόνια, παράλληλα με την εμφάνιση του πατριαρχικού συστήματος και της ιδιοκτησίας. Δεν αφορά μόνο συγκεκριμένες κοινωνικο-οικονομικές τάξεις. Πρόκειται για ένα φαινόμενο διαδεδομένο σε όλες τις κοινωνίες και σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, ανεξάρτητα από το επίπεδο ανάπτυξης, από την πολιτική σταθερότητα, τον πολιτισμό ή τη θρησκεία και αφορά όλες τις γυναίκες κάθε ηλικίας.

Επιχειρώντας να δώσουμε ένα ορισμό του φαινομένου μπορούμε να πούμε ότι η βία κατά των γυναικών εκδηλώνεται κάθε φορά με πολλές και διαφορετικές βαρύτητας πράξεις και έχει διάφορες μορφές. Περιλαμβάνει κάθε απειλή ή βίαιη πράξη κατά των γυναικών και μπορεί να ασκηθεί σωματικά, ψυχολογικά και σεξουαλικά. Η κοινωνική απομόνωση, η σεξουαλική παρενόχληση ο έλεγχος των κινήσεων, ο εκβιασμός και ο εξευτελισμός, η αφαίρεση του δικαιώματος της οικονομικής διαχείρισης είναι βία.

Οι πράξεις σεξουαλικού ακρωτηριασμού, ο βιασμός, οι αναγκαστικές στειρώσεις, η εμβρυοκτονία και η παιδοκτονία μικρών κοριτσιών καθώς και οι ομαδικό βιασμοί κατά την περίοδο ένοπλων συγκρούσεων, αποτελούν κατάφωρη παραβίαση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Εμείς θα θά θίξουμε το θέμα αυτό που δεν είναι απλό. καθώς εδώ εμπλέκεται ο ρατσισμός και συγκεκριμένα ο κοινωνικός ρατσισμός που και αυτός με τη σειρά του συνδέεται άμεσα με τα στερεότυπα της κάθε κοινωνίας. Δεν θα κάνουμε όμως εδώ

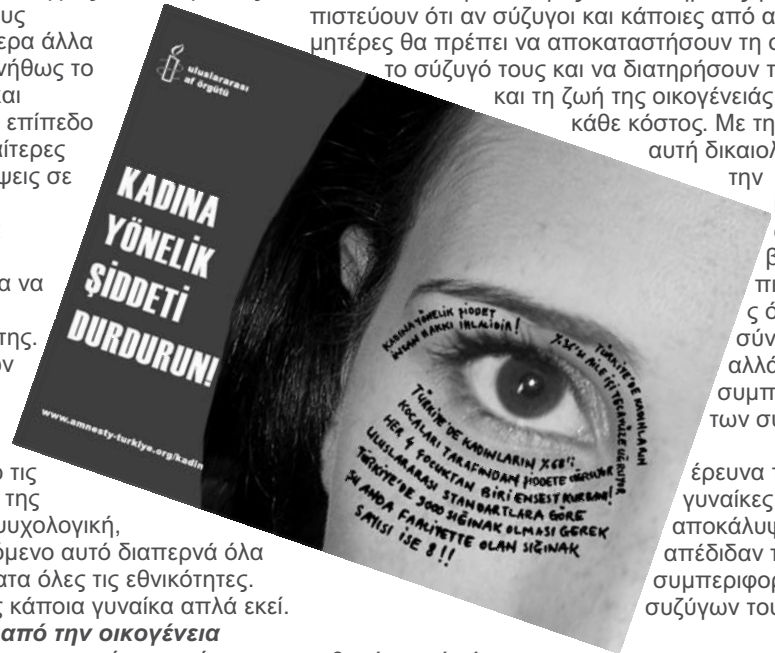
πεθερά της στο Χριστόψωμο δηλητήριο, για κακή της τύχη δηλητηριάζει κατά λάθος τον ίδιο της το γιο που γύρισε ξαφνικά από το ταξίδι (Χριστόψωμο 1887).

Όμως και άλλα έργα του Παπαδιαμάντη όπως η Σταχομαζώχτρα ή

η Φόνισσα θίγουν από κάθε οπτική γωνία το πρόβλημα της σκλαβιάς των γυναικών κοντά σε έναν μέθυσο και σκληρό σύζυγο, αλλά και μια ζωή φτώχειας και

της δυστυχίας. Οι γυναίκες αυτές πολύτεχνες συνήθως πασχίζουν να αναθρέψουν μέσα στην ανέχεια τα παιδιά τους, αλλά και να προσφέρουν ότι μπορούν στο σπικίτο τους. Το τέλος Πικρό για τις ίδιες τις περισσότερες φορές. Άλλοτε πάλι σε μια νατουραλιστική περιγραφή παρουσιάζεται ο ξυλοδαρμός της από τον ανεπαρκή σύζυγο όπως στο διήγημα "Πατέρα στο σπίτι". " Μετά τελευταία φοβερά σκηνή, από την οποίαν η Γιαννούλα εβγήκε με μισήν πλεξίδα, με εν μάγουλον αιματωμένον, και με σχισμένον υποκάμισον - και οι φρονιμότεροι της γειτονιάς έτρεφον την πεποίθησιν... ότι η Γιαννούλα ήτον αθώα-ο Μανώλης έγινε άφαντος..."

Αλλά το φαινόμενο περιγράφεται με ζωηρότερα χρώματα, όπως είναι φυσικό, από τους νατουραλιστές συγγραφείς του προηγούμενου αιώνα. Εδώ η βία έχει άλλο πρόσωπο. Η εγκατάλειψη και απομόνωση από τον

ΜΙΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΣΤΟ ΕΝΘΕΤΟ «ΕΠΙΛΟΓΕΣ» ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

Όταν οι διεστραμμένοι σεξιστικοί εγκέφαλοι χάνουν το μέτρο

Ομάδα Γυναικών Θεσσαλονίκης Πρωτοβουλία Γυναικών Ενάντια στην Κακοποίηση

Εις μνήμην της Ολυμπίας Μαρίνη, 30 ετών, που σκότωσε μετά από ανελέητο ξυλοδαρμό ο σύζυγός της, μπροστά στα δύο μικρά παιδιά της, πριν τέσσερις μέρες στις 8 Απρίλη του 2006, στον Ασπρόπυργο Αττικής.

Οκτώβρης 2005. Σ' ένα από τα τεύχη του μήνα, στο σαλόνι του περιοδικού Επιλογές ποζάρει ένα μοντέλο στολισμένο με διαμάντια, χρυσό και ασήμι για τις ανάγκες της διαφήμισης γνωστών κοσμηματοπωλείων της πόλης. Το προϊόν ωστόσο προς διαφήμιση δεν εκτιμάται ως επαρκές να στολίσει την «κούκλα» και θεωρείται εύλογο εκείνη να στολιστεί επιπλέον με μελανιές και αίματα, εμφανή σημάδια ξυλοδαρμού και κακοποίησης. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη αντίληψη για να κατανοήσει κανείς ή καμία το concept μιας τέτοιας διαφήμισης, ούτε το αγοραστικό κοινό στο οποίο απευθύνεται. Για άλλη μια φορά συναντάμε τον σεξισμό και

την υποτίμηση απέναντι στη γυναίκα, προσδίδοντάς της ακόμα μια φορά το ρόλο του θύματος. Ένα ρόλο στον οποίο υποβάλλεται και κατά τον οποίο, η σιωπή και η ανοχή της εξαγοράζονται με ένα κόσμημα. Μελετημένο το στήσιμο της καταχώρισης από το δημιουργικό τμήμα του ίδιου του περιοδικού, ώστε να προσελκύσει πολλούς «κυρίους» που θα επιχειρούσαν να ξεπληρώσουν ένα χαστούκι (το λιγότερο) με ένα δαχτυλίδι ή μια καδένα. Άλλωστε, η αναγραφόμενη ως «Bloody Mary» θα έχει ήδη ανεχτεί αρκετά ώστε να θεωρεί την κακοποίησή της αλλά και την εξαγορά της οικεία και φυσιολογική.

Είναι πραγματικά απορίας άξιον πώς κοστολογεί η υπεύθυνη του δημιουργικού τμήματος του περιοδικού την κακοποίηση για την κάθε «Bloody Mary». Πόσα χαστούκια πρέπει να δεχθεί μια γυναίκα για να κερδίσει ένα κόσμημα; Μήπως το κοστολόγιο εκτιμάται από τα κοσμηματοπωλεία που πλήρωσαν για την καταχώριση και ενέκριναν το concept; Ή ακόμα, μήπως ο εκδότης των Επιλογών που επίσης ενέκρινε αυτήν την καταχώριση (με το αζημίωτο για το περιοδικό φυσικά!), έχει δικό του τιμοκατάλογο για τη βία; Μήπως σε όλους αυτούς τους ιθύνοντες θα πρέπει να αποσταλούν τα στατιστικά στοιχεία περί κακοποίησης και ενδοοικογενειακής βίας εις βάρος των γυναικών, τα οποία μας πληροφορούν πως μία στις δύο γυναίκες που δολοφονούνται είναι θύμα του συντρόφου της; Ίσως τότε θα έπρεπε να συμπεριλάβουν στην καταχώριση και αληθινές φωτογραφίες κακοποιημένων γυναικών, όπως εκείνες μαρτυρούν τη βία που έχουν υποστεί και πώς αυτή ξεπληρώνεται, ικανοποιώντας έτσι και την τεχνητή ανάγκη του αναγνωστικού κοινού για μελοδράμα. Η δική μας η πρόθεση ωστόσο, δεν είναι σε καμία περίπτωση αυτή. Πρόθεση, σκοπός μας και χρέος μας είναι να εξασφαλίσουμε με κάθε τρόπο τον σεβασμό απέναντι σ' αυτές τις γυναίκες, καθώς και προς κάθε γυναίκα που η αξιοπρέπεια και η υπόστασή της δέχονται προσβολές μέσα σε ένα ξεπούλημα αξιών και ήθους, καθώς και σε ένα παιχνίδι εντυπώσεων των διαφημιστικών και των ΜΜΕ. Για το λόγο αυτό, θεωρούμε υποχρέωσή μας (παρόλο που είναι αργά να διεκδικήσουμε την απόσυρση της συγκεκριμένης καταχώρισης) να απαιτήσουμε τη δημόσια συγγνώμη εκ μέρους των υπευθύνων του περιοδικού που ανέλαβαν τόσο το στήσιμο όσο και την καταχώριση της καθ' όλα προσβλητικής διαφημιστικής καμπάνιας, καθώς και εκ μέρους των κοσμηματοπωλείων, τα οποία προ(σ)έβαλε η συγκεκριμένη καταχώριση. Επιπλέον, απαιτούμε να μην επαναληφθεί ανάλογης αντίληψης διαφήμιση, η οποία ουσιαστικά ενθαρρύνει και διαφημίζει την κακοποίηση εις βάρος των γυναικών. Επιφυλασσομέθετα μάλιστα, σε περίπτωση που δεν ικανοποιηθούν τα παραπάνω αιτήματά μας, για την άσκηση κάθε νόμιμου και νομικού δικαιώματός μας, γεγονός που θα δημιουργούσε σοβαρό πρόβλημα αξιοπιστίας, τόσο στο ίδιο το έντυπο, όσο και στα εν λόγω καταστήματα.

Των Εξετάσεων

Από την Ελίνα Χονδρονάσιου

Χάρμαινα
Από την Σεμίνα Γάτου

Με το πέρασμα των αιώνων και τη δημιουργία λαϊκών παραδόσεων, η λέξη «Αποκριά» έχει διαφορετική σημασία για κάθε περιοχή της Ελλάδας.

Η Άμφισσα -πρωτεύουσα του νομού Φωκίδας- είναι μια από τις πόλεις που κάθε Αποκριά κυριεύεται από αλλόκοτα και υπερφυσικά πλάσματα, όπως Ξωτικά, Νεράιδες, Ντέβετσες, Μποτοσανάκηδες, Ξυλένιους, Αχυρένιους και Αράπηδες, καθώς το παρελθόν ξαναζει στο παρόν σε μια υποβλητική ατμόσφαιρα.

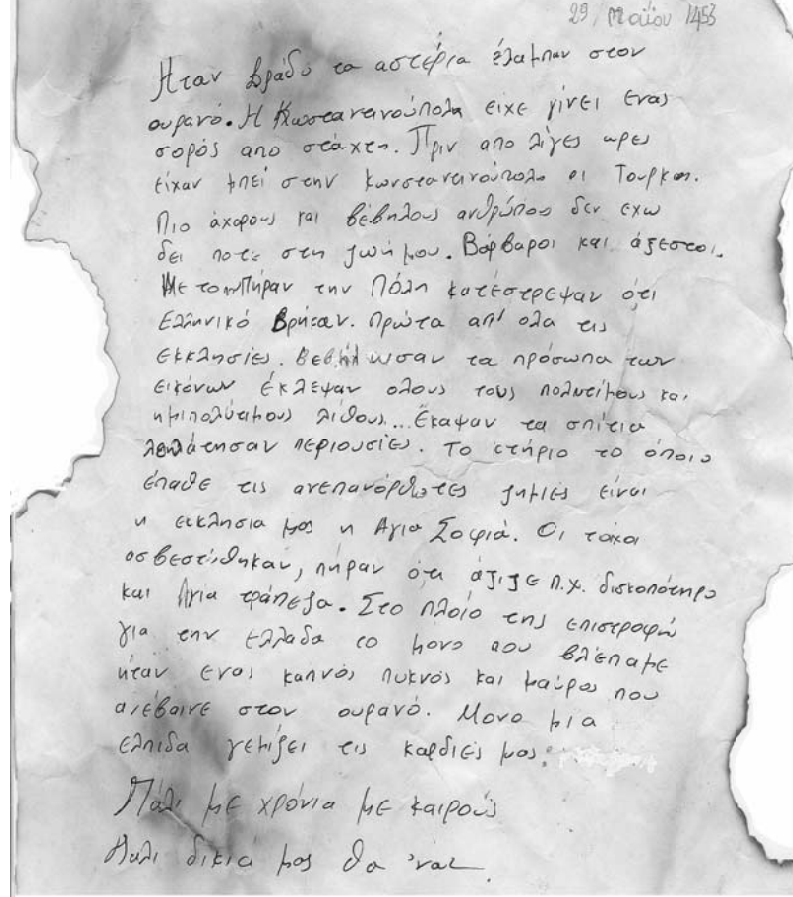
Τη νύχτα των Στοιχείων, η πόλη φωτίζεται μονάχα από τα αστέρια και το φεγγάρι, ενώ τη σιγή σπάει ο ήχος από τις κουδούνες των Κουδουνάδων, που περιφέρονται στα σοκάκια για να προσκαλέσουν όλο τον κόσμο να παρακολουθήσει τη μάχη των Στοιχείων. Το «Στοιχείο της Χάρμαινας» το μεγαλύτερο και το πιο δυνατό, ο φόβος και ο τρόμος των παλαιών Χαρμαινωτών αλλά και ο προστάτης των Ταμπάκηδων θα κάνει την εμφάνισή του στα σκαλιά του Αι-Νικόλα θα κατέβει στην πλατεία μαζί με τα παρατρεχάμενα στοιχεία, τους δερματοφόρους και τους κουδουνοφόρους, για να συναντηθεί με τα άλλα δύο Στοιχεία, της Τέχολης και του Γκριζίου, σε μια πάλη μέχρις εσχάτων.

Μια τρομακτική και απόκοσμη φιγούρα, τυλιγμένη σε δέρματα ζώων, παγώνει το αίμα μας σέρνοντας τις βαριές αλυσίδες του. Αλλάζει τις μορφές μας και δεν μοιάζει με τίποτα κατανοητό και ανθρώπινο. Αναβιώνει το κακό μαντάτο που πήρε ο Κωσταντίνος, ο ταμπάκης, όταν έμαθε για το χαμό της αγαπημένης του Λενιώς, εξαιτίας ενός φοβερού κεραυνού που έπεσε κοντά σε πηγή της Χάρμαινας. Αυτός πέφτει από το κάστρο και στοιχειωμένος πια τριγυρίζει στα καλντερίμια της πόλης αναγγέλλοντας τους πόνους των ανθρώπων μέσα από άγριες στριγκλιές.

Ανάμεσα στην μνήμη και την πραγματικότητα, το χώρο και το χρόνο, τη φθορά και τη σήψη, ανακυκλώνονται συναισθήματα και οράσεις λησμονημένες. Όταν πια οι φωτιές στους δρόμους σβήσουν, τα πνεύματα ηρεμούν προσωρινά. Επιστρέφουν στις σκοτεινές σπηλιές και κάνουν μοχθηρές σκέψεις περιμένουν ανυπόμονα τη στιγμή που το Στοιχείο της Χάρμαινας θα τα ξανακαλέσει κοντά του.

Εάλω η Πόλις
Από τον Λουκά Μποράκη

Το Σχόλιο της Αγάπης

Από την Αγάπη Κάντζα

Από την Ανδριάννα Κοκκόση

Jodi Picoult: "Ο φύλακας της αδελφής μου"

Η Άννα Φιτζέραλντ είναι ένα κορίτσι 13 ετών που ζει με την οικογένειά της. Όμως η ζωή της μικρής ηρωίδας ήταν καθορισμένη πριν τη γέννησή της. Γεννήθηκε για ένα συγκεκριμένο σκοπό: Να γίνει ο φύλακας - άγγελος της αδελφής της ή πιο απλά να σώσει την Κέιτ. Η Κέιτ ήταν τριών ετών, όταν οι γονείς της διέκριναν τα συμπτώματα της σοβαρότατης αρρώστιας της. Θα σωζόταν αν βρισκόταν συμβατός δότης με καθορισμένο γενετικό υλικό. Ετσι ήρθε στον κόσμο η Άννα. Για χρόνια η οικογένεια μπαινόβγαινε στα νοσοκομεία για την "αναζωογόνηση" της Κέιτ αλλά και το μαρτύριο της μικρής Άννας. Τα χρόνια περνούσαν και, τελικά, η Άννα μη θέλοντας να γίνει χωρίς τη θέλησή της δώτρια νεφρού για την αδελφή της καταφεύγει στα δικαστήρια. Η μοίρα όμως παίζει το δικό της απρόσμενο παιχνίδι για τις δύο αδερφές. Ποια από τις δύο θα σωθεί;

BIBLIO